

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: C2022/1751

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE

voor de Gezondheidszorg

Beslissing in de zaak onder nummer C2022/1751 van

A., verblijvende in B.,

appellant, klager in eerste aanleg,

hierna: klager,

tegen

C., psychiater, werkzaam in B.,

verweerder in beide instanties,

hierna: de psychiater,

gemachtigde: mr S. Dik, verbonden aan DAS rechtsbijstand in Amsterdam.

1. Procesverloop

Klager heeft op 21 september 2021 bij het Regionaal Tuchtcollege in Zwolle een klacht ingediend tegen de psychiater. Dat college heeft in zijn beslissing van 30 september 2022, onder nummer Z2021/3485, klager ten aanzien van de klachtonderdelen a, b, c, d, e en j kennelijk niet-ontvankelijk verklaard en de klachtonderdelen f, g, h en i kennelijk ongegrond verklaard.

Klager heeft tegen die beslissing beroep ingesteld. De psychiater heeft een verweerschrift in beroep ingediend.

Het Centraal Tuchtcollege heeft van klager nog nadere stukken ontvangen. De zaak is in beroep tegelijkertijd maar niet gevoegd met de zaak C2022/1752 behandeld op de openbare zitting van het Centraal Tuchtcollege van 26 april 2023. Klager en de psychiater zijn beiden verschenen. Klager werd bijgestaan door mr. S. van der Eijk, advocaat te Den Haag, de psychiater werd bijgestaan door zijn gemachtigde mr. S. Dik, voornoemd. Partijen hebben hun standpunten op de zitting verder toegelicht.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.

“2. DE FEITEN

Op grond van de stukken dient, voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht, van het volgende te worden uitgegaan.

Aan klager is in 2017 de maatregel van terbeschikkingstelling (tbs) met dwangverpleging opgelegd. In het kader van deze tbs-oplegging verblijft klager sinds 11 december 2018 in de D.. Daar is hij vanaf 20 december 2019 geplaatst op behandelafdeling ‘Behandeling 1’. Beklaagde is als psychiater verbonden aan deze afdeling, alsmede aan een andere afdeling binnen de kliniek.

Klager heeft eerder een klacht tegen beklagde ingediend bij het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle. Bij beslissing van 9 oktober 2020 heeft het tuchtcollege deze klacht ongegrond verklaard. Klager heeft hiertegen beroep ingesteld. Bij

eerdergenoemde beslissing van het CTG van 6 april 2022 is dat beroep verworpen. Daarmee is onherroepelijk op de eerdere klacht beslist.

3. HET STANDPUNT VAN KLAGER EN DE KLACHT

Klager verwijt beklaagde – zakelijk weergegeven – dat klager:

- a) ten onrechte op de afdeling ‘Behandeling 1’ verblijft;
- b) ten onrechte dubbel begeleid verlof heeft;
- c) geen passende diagnose heeft;
- d) geen passende therapie heeft;
- e) geen, althans geen passend, behandeldoel heeft;
- f) onjuiste medicatie krijgt;
- g) ten onrechte geen second opinion krijgt;
- h) wordt gediscrimineerd;
- i) ten onrechte wordt gestoord tijdens bezoek;
- j) geen passende vergoeding krijgt voor zijn voeding.

4. HET STANDPUNT VAN BEKLAAGDE

Beklaagde stelt zich ten aanzien van de klachtonderdelen a en h op het standpunt dat klager niet-ontvankelijk moet worden verklaard vanwege ne bis in idem. Deze klachtonderdelen maakten volgens beklaagde ook deel uit van de eerdere klachtprocedure, in welke procedure inmiddels onherroepelijk is beslist bij de beslissing van het CTG van 6 april 2022. Wat betreft de klachtonderdelen b, d, e en j meent beklaagde eveneens dat klager niet-ontvankelijk is, omdat beklaagde ten aanzien van de gemaakte verwijten niet de verantwoordelijke is. Voor het overige stelt beklaagde zich op het standpunt dat hij niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld en dat de klacht ongegrond moet worden verklaard.

5. DE OVERWEGINGEN VAN HET COLLEGE

Algemeen

5.1

Het college wijst er allereerst op, dat het bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen er niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de beroepsbeoefenaar bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

Ten aanzien van klachtonderdeel a

5.2

Dit betreft het verwijt dat klager ten onrechte op de afdeling ‘Behandeling 1’ verblijft. Volgens beklaagde moet klager ten aanzien van dit klachtonderdeel niet-ontvankelijk worden verklaard wegens ne bis in idem. Het college overweegt als volgt. Klager heeft in de eerdere klachtprocedure ook al geklaagd over zijn verblijf op afdeling ‘Behandeling 1’. Uit het klaagschrift en de aanvullingen daarop kan het college niet afleiden dat de klacht in deze procedure ander handelen of nalaten van beklaagde betreft dan de klacht in de eerdere procedure. Omdat inmiddels onherroepelijk op de eerdere klacht is beslist, is het niet meer mogelijk daarover nog een keer te klagen. Dit volgt uit artikel 51 van de Wet op de Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg.

Dat betekent dat klager ten aanzien van dit klachtonderdeel niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Ten aanzien van de klachtonderdelen b, d, e en j

5.3

Deze klachten gaan over klagers verlot, zijn therapie, behandelgoal en de vergoeding voor voeding.

Beklaagde heeft ten aanzien van deze klachtonderdelen toegelicht dat hij niet degene is die verantwoordelijk is; het opstellen van verlofaanvragen behoort niet tot zijn werkterrein, beklagde is niet verantwoordelijk voor de indicatie en inzet van verschillende vormen van therapie, hij heeft niet de behandelgoals van klager geformuleerd en hij gaat niet over de vergoeding voor voeding.

Over deze zaken kan dan ook niet tegen beklagde worden geklaagd, zodat klager ook ten aanzien van deze klachtonderdelen niet-ontvankelijk is.

Ten aanzien van klachtonderdeel c

5.4

Volgens klager is de bij hem gestelde diagnose van waanstoornis niet passend.

Het college constateert dat klager hierover ook in de eerdere klachtprocedure heeft geklaagd en dat het CTG daarop onherroepelijk heeft beslist in de beslissing van 6 april 2022.

Dit leidt tot de conclusie dat klager ook ten aanzien van dit klachtonderdeel niet-ontvankelijk is.

Ten aanzien van klachtonderdeel f

5.5

Klager meent dat hij onjuiste medicatie krijgt.

Uit de beschikbare rapportages leidt het college af dat beklagde, nadat klager gestopt was met andere antipsychotische medicatie en na overleg met de apotheker, aan klager het antipsychoticum clozapine heeft voorgeschreven. Klager heeft dit van 9 februari 2021 tot 3 mei 2021 gebruikt. Tijdens dit gebruik heeft beklagde de werking en bijwerkingen nauwlettend in de gaten gehouden (zowel in gesprekken met klager zelf als door middel van diverse metingen en contact met de apotheker) en op basis daarvan meermalen de dosering aangepast. Uiteindelijk is klager zelf gestopt met het gebruik van clozapine. Omdat een duidelijk verschil werd waargenomen in klagers functioneren met en zonder antipsychoticum, heeft beklagde in oktober 2021 met klager en binnen het behandelteam gesproken over een herstart van een antipsychoticum. Beklaagde heeft vervolgens het middel brexpiprazol aan klager voorgesteld, met een kleinere kans op bijwerkingen. Daarbij zou gestart worden met de laagste dosering en een rustige opbouw. Klager wilde dit niet nemen, omdat hij zelf meent niet psychotisch te zijn en de bijwerkingen niet wil. Afsproken werd dat klager hierover na zou denken en dat beklagde regelmatig bij klager zou langskomen om hierover te spreken.

Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van het college dat beklagde de nodige zorgvuldigheid heeft betracht bij het gevoerde medicatiebeleid. Van tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen is het college dan ook niet gebleken. Dit klachtonderdeel is daarom ongegrond.

Ten aanzien van klachtonderdeel g

5.6

Klager verwijt beklagde dat hij ten onrechte geen second opinion krijgt.

Zoals beklagde heeft toegelicht, zijn bij klager in de loop der jaren meerdere onderzoeken uitgevoerd door van elkaar onafhankelijke deskundigen, voor het laatst in januari 2019. Deze onderzoeken beschrijven allemaal eenzelfde beeld bij klager en de diagnostiek komt in de kern overeen. Er is dan ook sprake van een langdurig patroon. Voor het behandelteam is er geen reden om te twijfelen aan de eerdere onderzoeken. Beklaagde heeft hierover ook met klager gesproken op 12 oktober 2021

en aan klager uitgelegd dat een extra opinie niet geïndiceerd is omdat er al meerdere beoordelingen liggen.

Verder heeft beklagde toegelicht dat er dit jaar sowieso opnieuw uitgebreid onderzoek zal plaatsvinden door een onafhankelijke psychiater en psycholoog in het kader van de verlenging van de opgelegde tbs-maatregel.

Het college begrijpt de door beklagde gegeven uitleg. Ook hier is het college niet gebleken van tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen. Dat betekent dat ook dit klachtonderdeel ongegrond is.

Ten aanzien van klachtonderdeel h

5.7

Klager verwijt beklagde dat hij wordt gediscrimineerd.

Beklaagde stelt zich op het standpunt dat klager hierover al eerder heeft geklaagd en daarom niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Het college volgt beklagde hierin niet.

Zoals blijkt uit de uitspraak van het CTG van 6 april 2022 (en de daarin aangehaalde uitspraak van het Regionaal Tuchtcollege) was het verwijt over discriminatie in de eerdere procedure expliciet niet tegen beklagde gericht. Het college zal dit klachtonderdeel dan ook inhoudelijk beoordelen.

Volgens klager wordt hij gediscrimineerd in verband met zijn “absurde diagnose”, de verkeerde medicatie en vanwege kleurverschil. Ook heeft hij benoemd dat hij wordt behandeld als een minderjarig kind.

Voor zover klager bedoelt dat de diagnose en medicatie op zichzelf discriminerend zijn, overweegt het college dat over die diagnose en medicatie hiervoor, bij de bespreking van de klachtonderdelen c en f, al is geoordeeld. Daarnaast kan het college op grond van het dossier op geen enkele manier vaststellen dat beklagde zich discriminerend richting klager heeft gedragen.

Dit klachtonderdeel is daarom ook ongegrond.

Ten aanzien van klachtonderdeel i

5.8

Tot slot verwijt klager beklagde dat hij wordt gestoord tijdens bezoek. Volgens klager is hij op 29 augustus 2021 tijdens bezoek van zijn familie gestoord door een medewerkster en was dit in opdracht van onder andere beklagde.

Over dit concrete bezoek ziet het college geen vermelding in het dossier. Het college kan dan ook niet vaststellen hoe dit bezoek feitelijk gegaan is en wat beklagdes eventuele rol daarin is geweest.

Wel heeft beklagde in zijn algemeenheid over bezoeken toegelicht dat het beleid met betrekking tot het observeren van patiënten tijdens bezoek sinds enige tijd is aangescherpt en dat niet valt uit te sluiten dat klager dit heeft gemerkt.

Het college kan op dit punt geen tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen van beklagde vaststellen. Daarom is ook dit klachtonderdeel ongegrond.

Conclusie

5.9

Gelet op het voorgaande dient als volgt te worden beslist.”

Het Regionaal Tuchtcollege heeft vervolgens klager in een aantal klachtonderdelen kennelijk niet-ontvankelijk verklaard en de overige klachtonderdelen kennelijk ongegrond verklaard.

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg. Die weergave is in beroep niet of in elk geval onvoldoende bestreden.

4. Beoordeling van het beroep

4.1 Klager is het niet eens met de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege. Hij verzoekt het Centraal Tuchtcollege om alle klachtonderdelen opnieuw te beoordelen en deze alsnog gegrond te verklaren.

4.2 De psychiater heeft gemotiveerd verweer gevoerd. Hij verzoekt het Centraal Tuchtcollege het beroep van klager te verwerpen.

4.3 Het Centraal Tuchtcollege heeft kennisgenomen van de inhoud van de in eerste aanleg geformuleerde klacht en het daarover in eerste aanleg door partijen schriftelijk en mondeling gevoerde debat. In beroep is het debat door partijen schriftelijk nog een keer gevoerd, waarbij door ieder van hen standpunten zijn ingenomen naar aanleiding van de door het Regionaal Tuchtcollege gegeven beschouwingen en beslissingen. Tijdens de mondelinge behandeling op 26 april 2023 is dat debat voortgezet.

4.4 De behandeling van de zaak in beroep heeft geen ander licht op de zaak geworpen. Het Centraal Tuchtcollege is het eens met de overwegingen en het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege over de klacht en neemt deze overwegingen en dit oordeel integraal over. Dat college heeft terecht overwogen dat over een bepaalde onderwerpen niet meer kan worden geklaagd, omdat op een eerdere, gelijklopende klacht van klager tegen de psychiater al onherroepelijk is beslist. Verder heeft dat college met juistheid vastgesteld dat de psychiater voor een aantal zaken, zoals verlof en de vergoeding voor voeding, niet verantwoordelijk is en dat hem ten aanzien van andere zaken, zoals het medicatiebeleid en het verzoek om een second opinion, geen tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt.

4.5 Uit het voorgaande volgt dat het Regionaal Tuchtcollege terecht klager in de klachtonderdelen a, b, c, d, e en j niet-ontvankelijk heeft verklaard en de klachtonderdelen f, g, h en i terecht ongegrond heeft verklaard. Het beroep wordt verworpen.

5. De beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verwerpt het beroep.

Deze beslissing is gegeven door: J.M. Rowel-van der Linde, voorzitter,
B.J.M. Frederiks en M.W. Zandbergen, leden juristen en J.A.M. Rutgers en E.J.
Stevelmans, leden beroepsgenoten, en E.D. Boer, secretaris.

Uitgesproken op de zitting van 15 mei 2023.

Voorzitter w.g. Secretaris w.g.